

ZONDAG 36

Het derde gebod

Psalm 113 : 1 en 2
Lezen: Exodus 3
Psalm 141 : 1, 2 en 3
Psalm 19 : 7
Tien Geb. : 1 en 4

Geliefden, wij willen thans het Woord van God aan u prediken naar Zondag 36 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 99 en 100.

Vraag 99: Wat wil het derde gebod?

Antwoord: Dat wij niet alleen met vloeken of met vals en eed, maar ook met onnodig zweren, den Naam Gods niet lasteren noch misbruiken, noch ons met ons stilzwijgen en toezien zulke schrikkelijke zonden deelachtig maken; en in het kort, dat wij den Heiligen Naam Gods, anders niet dan met vrees en eerbied gebruiken, opdat Hij van ons recht beleden, aangeroepen en in al onze woorden en werken geprezen worde.

Vraag 100: Is het dan zo grote zonde, Gods Naam met zweren en vloeken te lasteren, dat God zich ook over diegenen vertoort, die, zoveel als hun mogelijk is, het vloeken en zweren niet helpen wren en verbieden?

Antwoord: Ja gewisselijk; want er is geen groter zonde, noch die God meer vertoort, dan de lastering Zijns Naams; waarom Hij die ook met den dood te straffen bevolen heeft.

Het gaat dus heden over het derde gebod van Gods heilige Wet:

1. De zonde, in dit gebod aangewezen
2. De genade, die hierin verkondigd wordt

Waarom is het nu zo erg om de Naam van God ijdelijk te gebruiken? Ook als we helemaal niet bedoelen, iets kwaads of iets lelijks of iets vijandigs tegen God te zeggen of te doen.

U weet, er zijn heel veel mensen, ook in ons vaderland o.a. ook de roomsen, die zeggen als je niet uitdrukkelijk de bedoeling hebt om God te lasteren, op Hem te schelden, of Hem kwaad toe te dichten, dan is het gewone gebruik

van Gods Naam, zonder doel, geen vloeken. Alleen, wanneer je de bedoeling hebt God te lasteren, te vloeken, te schelden, op te staan tegen God, dan wordt het pas zonde. Het gebod dat God ons gegeven heeft, luidt echter anders. Daar staat, dat we de Naam van de Heere niet ijdelijk zullen gebruiken. Dan betekent dat ijdel gebruiken in de grondtekst, zoiets als die Naam tot het ledige, tot het niets, voor niets opheffen. Dus daar is helemaal geen sprake van nadrukkelijk de bedoeling hebben God te lasteren.

De Heere zegt: ge zult Mijn Naam niet tot het ledige, tot het ijdele, tot hetgeen niets is, opheffen. Opheffen in uw woorden en in uw daden. Het is dus veel breder dan dat men in de roomse kerk zegt. Maar dat moeten we ook gelijk in onze oren knopen, tegenover: dat niet tot de ijdelheid opheffen, dat niet tot het ledige opheffen, staat: tot het heilige opheffen. Want je kunt God vloeken en onteren door Zijn Naam tot de ijdelheid op te heffen, maar je kan ook Gods Naam ontluisteren door Hem te laten liggen en dat is zeker een even grote zonde. Vloekers en lasteraars van God, dat zijn niet alleen de mensen die de mond vol hebben van Zijn Naam, maar dat zijn ook die mensen die Zijn Naam niet noemen.

Ga het maar na in uw eigen leven. Het is bijzonder pijnlijk als iemand die u niet gunstig gezind is, kwaad van u spreekt. Dan voelt ge die betrekking tussen uw naam en uw wezen. U bent op uw naam gesteld, omdat uw naam iets uitdrukt van uw persoon. Maar u vindt het, het allerergste, wanneer iemand u mijdt, wanneer iemand niets meer met u te doen wil hebben. Wanneer hij zelfs de moeite niet meer neemt om uw naam te schelden of in een kwaad daglicht te stellen. Dat is het allerpijnlijkste en zeker als dat gebeurt door iemand, die uw vriend geweest is of een van uw naaste familieleden. Dan is er haast niets pijnlijker denkbaar dan dat zo iemand uw naam niet meer noemt.

We zouden niet kunnen vloeken als God Zich aan ons niet geopenbaard had. Want in zekere zin kunnen de heidenen niet vloeken. Ze kennen God niet, ze hebben nooit van Hem gehoord. In een bepaalde zin overtreden ook zij dit gebod. Ik kom daar straks nog op terug. Maar ze kunnen niet vloeken, zoals wij kunnen vloeken. God heeft Zich aan hen niet bekend gemaakt. Hij heeft tegen de heidenen niet gezegd: Ik ben de God uws vaders, Ik ben de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jacob (Ex.3:6). IK BEN DE IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL. God heeft aan de heidenen het binnenste van Zijn hart niet bloot gelegd. Dat heeft hij aan ons wel. Zelfs nog inniger dan onder het oude testament. O, we hebben straks gehoord, hoe dat de Heere Zich aan Mozes bekend maakte. Dat wil niet zeggen, dat de Naam van de Heere, Jehova, voor die tijd niet genoemd is: Het is mogelijk, dat ook Abraham, Izak en Jacob die Naam als Naam wel genoemd hebben, maar de openbaring, die in deze Naam besloten lag, heeft de Heere pas ten dage en ten tijde van Mozes bekend gemaakt. Want u weet wel, de Heere heeft Zich steeds rijker geopenbaard. Vanaf de dagen van Adam af, tot op de uitstorting van de Heilige Geest, heeft Hij steeds inniger de openbaring van de Naam aan de

mensen bekend gemaakt. Dat is in de eerste plaats een gave van God.

Ik zal het heel eenvoudig zeggen, dan begrijpen de kinderen het ook. Het is voor de mensen onder het Nieuwe Testament gemakkelijker God te kennen, dan dat het was in de tijd van het Oude Testament. Zeker als je terug gaat tot voor de dagen van Mozes. Die gave van God, die rijkere openbaring van Gods genade is ook tevens een geweldige opgave. Daar zit onlosmakelijk aan vast, dat naar mate van die heerlijke positie, waarin God de Kerk van het Nieuwe Testament gesteld heeft, ook het gevaar om die Naam te verzondigen, om die Naam te ontheiligen groter is. Dat begrijpt u. Een jongen van twintig jaar, die ingewijd is door zijn vader in al de geheimen van zijn zaak, die kan ook meer verknoeien, dan een kind van zes jaar dat alleen maar vader kan zeggen en zo hier en daar eens een handje mee kan helpen, maar verder absoluut niets van het wel en wee van die zaak af weet.

Nu heeft God aan Mozes Zijn heerlijke Naam verkondigd en Hij heeft tegen Mozes gezegd: Als je nu bij Mijn volk komt, dan moet je maar zeggen: DE IK ZAL ZIJN, heeft mij tot ulieden gezonden. Als ze dan zeggen: Wie is dat, Die kennen we niet, dan zeg je maar: DIE IK ZAL ZIJN, dat is de God van Abraham, van Izak en van Jacob, dat is uwer vaderen God. En wee de mens, die niet genoeg heeft aan de God van zijn vader. Wee de mens, die nadere en klaardere openbaring zoekt, dan de openbaring die God gegeven heeft in Zijn Naam, in zonderheid in de gave van Zijn Zoon Jezus Christus, Die gezegd heeft: Ik heb Uw Naam aan de mensen bekend gemaakt (Joh.17:26).

En op een andere plaats zegt Hij: Dit is het eeuwige leven, dat ze U kennen, de enige en waarachtige God (Joh.17:3). En op weer een andere plaats zegt Hij: Niemand heeft ooit God gezien, maar de eniggeboren Zoon, Die in de schoot des Vaders is, Die heeft Hem ons verklaard (Joh.1:18).

En nu gebiedt de Heere in het derde gebod, dat we Zijn Naam, die Hij aan ons bekend gemaakt heeft, niet ijdellijk zullen gebruiken. De Catechismus verklaart het zo; dat we niet alleen met vloeken of met vals en eed maar ook met onnodig zweren, de Naam van God niet lasteren noch misbruiken. Over dat onnodig zweren, die valse eed, daarover spreekt Zondag 37 nog eens nadrukkelijk. Nu gaat het er dus over, dat we met vloeken de Naam des Heeren ontheiligen. Dan staat er, dat we die Naam niet zullen lasteren, door opzettelijk tegen die Naam aan te trappen, opzettelijk onze vuisten tegen God te ballen, door opzettelijk Zijn Naam te wederstreven of misbruiken, zoals ik straks al zei: "voor niets gebruiken".

Dan wordt het gebod nog uitgebreider, want het gaat hier niet alleen over degenen, die, die Naam ijdellijk op de lippen durven nemen, maar het gaat hier ook over degenen, die met hun stilzwijgen en toezien zich zulke schrikkelijke zonden deelachtig maken; doordat ze niet vermanen en afmanen, doordat ze niet waarschuwen tegen hetgeen God wordt aangedaan.

We zouden in dit verband nog even terug komen op de openbaring Gods aan de heidenen ten opzichte van Zijn Naam. Er is namelijk drieërlei openbaring van God. God heeft Zich in Zijn Naam aan de mensen bekend gemaakt. En

naar mate, dat wij nader van God gehoord hebben, heeft Hij ook klaarder die Naam aan ons geopenbaard. En naar die mate kunnen we ook die Naam van God meer lasteren en schelden en verachten en misbruiken. Er is een openbaring van God in het rijk der natuur. De heidenen en wij ook, kunnen uit hetgeen wij rondom ons zien, weten dat er een God is. Want de hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt zijner handen werk. De dag aan de dag stort overvloedig sprake uit en de nacht aan de nacht toont wetenschap. Zo zingen we in Psalm 19. Wie weet niet uit alle dezen, dat de hand des Heeren zulks doet? Wij moeten, als we de bloemen zien bloeien, als we de vogels horen zingen, als we de zon heerlijk zien voortgaan als een bruidegom uit haar slaapkamer, dan moeten we God prijzen en zeggen: O God, wat zijt U groot! Het kleinste dier tot het grootste, getuigt van Gods macht, van Gods heerlijkheid en van Gods majesteit. Daarom zullen de heidenen, die God kennen uit het werk Zijner handen niet onschuldig zijn, wanneer ze Hem, Hem kennende uit de natuur, niet als zodanig gediend zullen hebben, zegt Paulus in Romeinen 1.

Er is ook nog een nadere openbaring Gods in het geweten van de mens. Ons geweten is een stedehouder van God. Het geweten van de mensen, vervreemd van de Schrift, spreekt hen aan en veroordeelt hen, wanneer ze het kwade gedaan hebben en verontschuldigt hen, wanneer ze het goede gedaan hebben. Wanneer we alzo in ons geweten overtuigd zijnde van een hoger wezen, van een macht boven ons, die wij naar het Woord van God, God noemen, en wij die openbaring Gods in ons geweten verachten en zeggen: daar is geen God en in de praktijk leven alsof we onszelf tot een God zijn, dan ontheiligen we daarmee de openbaring waarmee Hij Zich in ons geweten openbaart.

U bemerkt wel, dat het derde gebod heel wat breder is, dan alleen maar de directe lastering van Zijn Naam. U begrijpt ook wel, dat dan de spotters en lasteraars niet alleen in de bioscoop te vinden zijn of op het sportveld, waar alles grof toegaat. U bemerkt wel, dat er zo ook heel wat vloekers in de kerk zitten. Dat er niemand is, die de Naam des Heeren niet op een of andere wijze onteert en daarmee de heerlijkheid Gods schendt en zich het oordeel Gods op de hals haalt. Want de naam van God, dat zijn niet alleen de bekende namen, zoals Heere, Jehova, Jezus, Christus en de namen die nog meer in de Bijbel staan, maar de Naam van God, dat is ook de openbaring van God, zoals ik reeds zei, in het rijk der natuur en in het geweten.

Dan kom ik in de derde plaats de allerluisterrijkste openbaring tegen in de Heilige Schrift, in het Woord van God ons toebetrouwd. Daarin heeft de Heere Zijn verborgenheden geopenbaard. Daarin heeft Hij ons bekend gemaakt, dat Hij de Schepper is van de hemel en de aarde, van zon, maan en sterren, van vissen en vogels, van ziel en lichaam, van ons en van onze kinderen. Daarin heeft Hij ons bekend gemaakt, wie wij waren, hoe onze verhouding was ten opzichte van Hem. Maar daarin heeft Hij ons ook bekend gemaakt onze schrikkelijke afval van Hem. En daarin heeft Hij ons geopenbaard, hoe Hij tot ons gekomen is in de Zoon van Zijn eeuwige liefde.

En hoe Hij in het Evangelie van Jezus Christus het laatste gezegd heeft, wat Hij aan zondaren te zeggen heeft, namelijk: Kom toch, o, kom toch tot Mij en laat u zaligen, want waarom zoudt ge sterven o, huis Israels (Ez.33:11).

En naarmate wij nu openbaring van God ontvangen hebben, naar die mate kunnen we ook God krenken; God lasteren door het ijdel opheffen van die Naam, door het noemen van de Naam van Jezus Christus, van Heere en rechtvaardige God en welke Namen God Zich nog meer gegeven heeft. Het noemen, niet alleen brutaal, spottend, als stopwoord, of vloekend maar ook het ijdel noemen van die Naam in gedachteloze gebeden, en zonder nadenken opgezongen psalmen, in slaperig aangehoorde preken. Zo breidt de Catechismus het aantal van de lasteraars en van de ontheiligers van Gods Naam uit.

En dan niet alleen door het ijdel opheffen, maar ook door het laten liggen. Zouden we daarin soms niet méér schuldig zijn aan de overtreding van het derde gebod, dan de vloekers, de spotters, de ontheiligers van Gods Naam. Want, dat is ook zonde voor God, als we die Naam laten liggen, als we aan God voorbij gaan alsof Hij niet tot ons gesproken had. Als we morgen op ons werk staan en we slaven en we draven, alsof wij de wereld moesten redden, alsof wij ons brood moesten laten groeien, alsof wij ons huis met goed moesten vullen, alsof God ons de spijze, de kleding en het leven niet gaf als uit Zijn Vaderhand. Dat wij de mensen zijn, die het weten en die het kunnen en die met Nebukadnézar zeggen: Is dit niet het werk, dat mijn handen gemaakt hebben? En we geven God de eer niet van de kracht, van de wijsheid, van het goed, dat Hij ons toebetrouwd heeft. En komt dat "niet", niet méér voor, dan dat we oppervlakkig denken?

Laten we onze dagen eens nagaan en laten we ons de avonden eens in gedachtenis brengen, als de Heere ons op die dag zegende en sterkte en wijsheid gaf om ons werk te doen. Kom, zeg het eens hoeveel dagen gaan er in ons leven voorbij, dat we met niemand gesproken hebben over God, over Zijn Naam, over Zijn openbaring, over Zijn heerlijkheid of over Zijn gerechtigheid? Zijn we dan niet allen schuldnaars aan de overtreding van het derde gebod? O, laat ons dan niet hooggevoelende zijn, maar laat ons vrezen, niet alleen zoals ik genoemd heb, door vloeken of door het niet noemen, maar ook door het niet bestraffen of niet spreken met degenen, die Zijn Naam ontheiligen, door stilzwijgen of toezien ons aan zulke schrikkelijke zonde mede schuldig te maken.

O, ik weet wel, wat u nu gaat zeggen en het is ook waar: de wijze zal tijd en wijze weten. Het gebeurt ook, dat met een farizeïstische achtergrond, een vloeker gewaarschuwd wordt, op zijn nummer gezet wordt, en het hem nu eens even aangezegd wordt. Ach, dan hebben we ons loon weg. Op zulk een wijze eren we God niet. Want we kunnen God niet eren, als we niet gelijk het heil van die naaste zoeken in het bestraffen van hem die vloekt, die die Naam ontheiligt. God wil niet dat we vanuit de hoogte rechter zouden zijn over een vloeker. Hij, Die zelf Zijn Naam prijs gegeven heeft in de zaal van Kajafas

om de Zijnen te redden, Hij wil niet dat we in het voorbijgaan van het heil van die naaste, de eer des Heeren zouden zoeken. Nee, als we die naaste bestraffen, vermanen, hem wijzen op het verkeerde, dan moet het ons gaan om die heerlijkheid van die Naam, maar ook onlosmakelijk daaraan verbonden, om de zaligheid van die mens, die vloekt.

Dat geeft een andere dimensie aan onze waarschuwing, dat geeft diepte aan hetgeen wat we doen. Dan gaan we er naast staan, liever nog, eronder staan. Dan spreken we tot hem, in ons innerlijk wetend dat we ook ontheiligers van die Naam zijn, maar dat we die Naam alleen door Gods openbaring hebben lief gekregen. Dat we die Naam alleen door de Heilige Geest, als een dierbaar kleinood in ons hart hebben ontvangen. Dan gaan we toch die ander anders benaderen, dan gaan we hem liefst benaderen in de stilte, wanneer we alleen met hem zijn, om zo met hem te spreken, opdat zijn ziel wel zou varen en daarin de heerlijkheid des Heeren gezocht werd. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat, als er gelegenheden zijn, dat ge ook in het openbaar, al zou het zijn onder duizend mensen, een zondaar niet behoort te wijzen op de ontheiliging van Gods Naam; dat ge die gelegenheid dan voorbij moet laten gaan. O nee, laat geen valse schaamte, laat geen zorg voor onze eer ons onthouden van een pleidooi voor de eer en voor de Naam en voor de zaak des Heeren. Heeft de Heere niet gezegd: die Mij eren, Die zal Ik eren? (1Sam.2:30). Jongens en meisjes, hier ligt ook in zonderheid een taak voor jullie, vooral als je jong bent, als je uit de veilige burcht van de lagere school komt, waar rekening gehouden is met God en Zijn dienst, of van de middelbare school, waar misschien ook nog geweest is op het verkeerde, op het zondige van de ontheiliging van Gods Naam, en je komt dan ergens op een fabriek of op een kantoor of waar dan ook, waar mensen zijn, soms veel mensen zijn, die zich aan God en Zijn dienst niets gelegen laten liggen. Die de Naam des Heeren alleen misbruiken, die altijd door gaan om in elke zin te spotten, te ontheiligen, te lasteren hetgeen ze niet kennen en hetgeen ze niet liefhebben.

O, dan is er zo'n ontzaggelijk gevaar, als je in zulk een milieu dag aan dag moet leven en in het gezelschap van die spotters moet verkeren, van diegenen, die de Naam des Heeren tot de ijdelheid opheffen.

In het begin schrik je ervan, maar na enkele weken is de teerheid van je hart al wat weggesleten en soms na een enkel jaar, dan waag je het woorden te gebruiken, die je in het ouderlijk huis nimmer gebruikt. Dan hoor je het kwaad niet meer, je bent eraan gewoon geworden. Want ook de zonden worden we helaas zo vlug gewoon. O, bidt dan de Heere en overdenk ernstig dit gebod. Hoort het Woord des Heeren, waarin staat dat de Heere niet onschuldig houden zal, die Zijn Naam ijdellijk gebruikt. En dat niet onschuldig houden, dat is een uitdrukking, die juist op het gewicht van de zaak drukt. Dat, als de Heere zegt: Ik zal niet onschuldig houden; dan betekent dat eigenlijk; Ik zal zekerlijk schuldig stellen. Je kunt er vast van op aan, dat Ik bezoeken zal, degenen, die Mijn Naam ontheiligen en die Mijn

Naam laat ontheiligen. Onder het Oude Testament hebben we voorbeelden, waar de Heere Zijn Naam heiligt. Eigenlijk wil ik twee voorbeelden in het voorbijgaan noemen. Dat ene voorbeeld, van de twist tussen de zoon van een Isralitische vrouw en een Egyptische man. Het is niet voor niets, dat, dat er nadrukkelijk bij genoemd wordt. Een Israëlitische vrouw en een Egyptische man, zeer waarschijnlijk een heidense man en een christelijk vrouw. De Heere legt hier in Zijn Woord even de vinger op het gevolg van zulk een huwelijk, dat niet geadeld wordt door de vreze Gods. Daar groeit een kind op, dat straks aan het vechten is en dat vechtende kind lastert de Naam, die grote Naam van God, die God op Zijn volk gelegd heeft, de Naam Jehova, die de Joden niet durven uitspreken vanwege het ontzag voor die grote Naam.

Wij spreken die Naam wel uit, maar dan moeten we het doen met ontzag, met vreze voor God. Maar, die jongen was aan het vechten en al vechtende lasterde hij uitdrukkelijk de Naam en vloekte (Lev.24:11). Het wordt gehoord door verschillende mensen en ze brengen hem tot Mozes en ze zeggen: hier is een man die de Naam gelasterd heeft. Mozes pleegt overleg met God en de Heere God zegt: brengt die vloeker buiten het leger, en laat al degenen die het gehoord hebben, eerst de handen op zijn hoofd leggen, als een teken dat ze rein zijn van zijn vloeken en laat ze dan stenen opnemen en hem stenigen. God heeft gezegd, dat hij gedood moest worden.

Zó, zult u zeggen, dan komen wij er best af. Pas op, al komt het oordeel niet haastig over de boze daad, waardoor het hart van de kinderen der mensen vol is om kwaad te doen; daarom komt het wel. Want ik vraag me af wie er ongelukkiger is, een jongen, die vloekt en gestenigd wordt en neerzinkt in de hel of die jongen die God voort laat gaan in zijn vloeken tot in zijn ouderdom en zijn grijsheid toe en die dan nederdaalt in de diepte der hel. Nee, denkt niet dat u gelukkig bent als u heel uw leven lang maar door vloekt, maar door lastert, maar door ontheiligt, die Naam van de Heilige God.

En dan denk ik ook nog aan dat andere voorbeeld, dat de Heere ons in Zijn Woord tekent, namelijk van die twee zonen van Aäron. 't Is waar er staat niet, dat ze met woorden de Naam des Heeren ontheiligd hebben, maar ik heb straks gezegd, vloeken is niet alleen die Naam onheilig op uw lippen nemen, maar dat is ook verachten, het miskennen van de openbaring van God, op velerlei terrein. En nu hebben die twee zonen de Naam des Heeren niet geheiligd, ze hebben vreemd vuur voor het aangezicht des Heeren gedragen in het heilige. Toen is er een vuur uitgegaan vanuit de schechina, de lichtende wolk in het heilige der heiligen. Die twee jongens, die zijn dood gebliksemd, door de bliksem van Gods verzengende toorn.

Dat is het, zegt de Heere, wat Ik gesproken heb: in degenen, die tot Mij naderen zal Ik geheiligd worden. De Heere zegt: ze hebben Mijn Naam niet geheiligd, daarom heb Ik ze gedood. Zie, dat waren priesters van de allerhoogste God. Dat waren twee kinderen van een Godvrezende vader, die het ambt bekleedden voor het aangezicht des Heeren en die de linnen lijfrok droegen. Ze hebben God niet geheiligd en God heeft hen op de daad gestraft.

O, laat al diegenen sidderen en vrezen, ook in ons vaderland en daar buiten, die door hun ijdele en verkeerde gedachten en preken en openbaringen over God en Zijn dienst de Heere niet heiligen. Hoe verschrikkelijk zal het oordeel zijn over al die mensen, die de linnen lijfrok dragen en genaderd zijn tot het aangezicht van God in het heiligdom. Die het predikambt bediend hebben, maar de Naam ontheiligd hebben en de zaligheid in iets anders gesteld hebben, dan in het dierbaar bloed van de Heere Jezus Christus.

Hoe zwaar zal het zijn, voor àl die vrijzinnigen en voor àl die modernen en voor àl die mensen, die iets anders aan het volk bekend gemaakt hebben dan de Naam, de Naam van Jezus, in Wie God al Zijn glans, gerechtigheid en barmhartigheid geopenbaard heeft. Ja, naar mate ons de Heere duidelijker die Naam openbaarde zal Hij de overtreding daarvan ook scherper straffen. O, dat gevoelen wij bij tijden in ons hart, wanneer de Geest ons drijft en de Heere ons doet zien, hoe lauw, hoe lusteloos we vaak zijn in de belijdenis van Zijn Naam. Want er staat: En in het kort, dat wij de heilige Naam van God anders niet dan met vrees en eerbied gebruiken, opdat Hij van ons recht beleden, aangeroepen en in al onze woorden en werken geprezen worde.

Daarvan nog iets, nadat we gezongen hebben van Psalm 19 vers 7.

Dus dat misbruiken en daaraan verbonden het niet gebruiken zijn beide even schandelijk voor God. Daar tegenover staat het gebruiken. In het kort, dat wij de heilige Naam van God niet anders dan met vrese en met eerbied gebruiken. Het derde gebod zegt niet alleen; ge zult niet vloeken, maar het derde gebod zegt; ge zult Mijn Naam gebruiken. Mijn Naam, Mijn Wezen, dat Ik aan u geopenbaard heb. Ge zult tot Mij komen betekent: ge zult in Mijn Naam leven! Die Naam zullen we gebruiken, door die Naam aan te roepen, dat wil zeggen, die Naam te erkennen, God te erkennen, als die God, van wie wij het leven ontvangen hebben, tegen wie we gezondigd hebben, wiens oordeel we ons hebben waardig gemaakt. Maar, die ondanks alles wat we Hem misdeden voortgegaan is om Zich aan ons te openbaren.

O God had het niet meer behoeven te doen. Hij had, nadat onze eerste vader van Hem weggegaan was, zich kunnen opsluiten in de hemel Zijner heerlijkheid. God was er niet minder van geworden; Hij was toch de eeuwig volmaakte zalige God gebleven. Maar toen heeft Hij uit onbegrijpelijke liefde de hemelen gescheurd en heeft Hij de mens opgezocht, die niet meer van plan was ooit nog naar God te zoeken. Hij zou het ook niet weer gekund hebben. Toen heeft God weer gezegd: Adam hier ben Ik, hier ben Ik weer. Gij wel, gij hebt Mij verlaten. Gij hebt uzelf de eeuwige verdoemenis waardig gemaakt. Ik had u gesteld als Mijn beelddrager en gij hebt er u moedwillig van beroofd. Maar Ik kom weer terug. Adam en Eva, Ik zal u troosten, Ik zal Mijn Zoon geven en Die zal het serpent de kop vermorzelen, straks op Mijn tijd. Dat heeft God geopenbaard. Eerst aan Israël in de dienst der schaduwen. O, wat is er een nauwe band geweest tussen God en Abraham, tussen God en Mozes,

tussen God en David, tussen God en Zijn bondsvolk. En die nauwe openbaring bestond in die hartelijke liefde, vanwege de enige weg, die God hen geopenbaard had. Waar op de berg des Heeren het voorzien zou worden en ze de heerlijkheid Gods in de beloftenissen geloofd hebben, dat God Zijn Zoon zou zenden en Die zou het allemaal weer goed maken. Daarom hebben ze Hem liefgehad en daarom hebben ze Hem gediend. Daarom hebben ze gezongen, Jeruzalem dat ik bemin, wij treden uwe poorten in. Daar staan o, Godsstad onze voeten, omdat God Zich daar openbaarde tot zaligheid.

Kom, is het zo in uw leven ook geworden, is die openbaring Gods ook in de bediening van Zijn Woord u dierbaar geworden? Is de kerkgang voor u een verademing, omdat u hier samen mag zingen en samen mag bidden en samen mag luisteren, samen kracht mag ontvangen om het moeilijk levenspad te vervolgen? Is die Naam van God u dierbaar, omdat Hij met u niet handelt naar uw zonden, maar uw zonden vergeeft, uw ongerechtigheden wegneemt en uw leven leidt door de stok en door de staf van die enige Herder Gods, Die gestorven is omdat Hij de Naam des Heeren heeft hoog gehouden? Ook toen, toen Hij juist als een lasteraar van die Naam de dood moest sterven en aan het kruis Zijn leven gaf. Daar is geen zonde, staat er in het antwoord op de volgende vraag, daar is geen groter zonde, noch die God meer vertoort, dan de lastering van Zijn Naam. Waarom Hij ook bevolen heeft, die met de dood te straffen. 't Is niet toevallig, dat de Zone Gods, de Heere Jezus Christus juist gevonnist is, op de overtreding, op de schijnbare overtreding van het derde gebod. Niet als een leugenaar, niet als een dief, niet als een bedrieger of een moordenaar of een verleider, maar als iemand die de Naam gelasterd heeft, toen Hij zei: Ik ben Gods Zoon en daarmee tegelijk Gods hart aan Zijn volk bekend maakte. Toen hebben ze gezegd: Weg met Deze, Hij heeft de Naam gelasterd. Terwijl Hij juist gekomen was om in Zijn bloed die Naam aan de Zijnen bekend te maken.

O, gelukkig zijt ge indien ge door God gearresteerd, als een overtreder van dit gebod, als een lasteraar, een miskenner, een vloeker van Zijn Naam, tot God om hulp gevloeden zijt. Dan staat hier uw Borg, staande gebleven in het gericht. O, als Hij de Naam gelasterd had, dan zou Hij Zijn leven gespaard hebben. Dan zou Kajafas Hem hebben losgelaten, maar Hij heeft die Naam geheiligd, door te zeggen: "Ik ben Gods Zoon". God heeft Mij gezonden als het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt en daarom moest Hij sterven. Kom gij dan met de last van al uw zonden, van al uw vloeken, van al uw laster. Van de vloek, die ge sprekende gevloekt hebt en die ge zwijgende gevloekt hebt, van uw lasteren en uw horen en toelaten, dat anderen die Naam lasterden, kom dan en roept dan de Naam des Heeren aan, die Naam zo heilig, groot en goed.

Goedertieren Vader, milde Zegenader, Ge hebt Uw Naam de volken bekend gemaakt. Doe het dan met vreze en met eerbied. Opdat Hij door ons recht beleden, aangeroepen en in al onze woorden en werken recht beleden worde. Dat wil dus zeggen, dat wij die Naam uitspreken zoals God Hem

uitgesproken heeft. Want belijden betekent woordelijk: hetzelfde zeggen. Wat God nu van Zichzelf zegt, dat moeten wij nazeggen. En wat God van ons zegt, dat moeten we ook nazeggen, hoe pijnlijk het soms ook is. Als we dat na gaan spreken, al is het maar in ons zuchten en kermen, al is het maar in ons vallen en buigen voor God, al is het maar in het opgeven van onze gerechtigheden voor God en in het nalaten van onze ongerechtigheden, in de belijdenis van onze zonden, dan gaan we ook nazeggen, wat die tollenaar achter in de tempel riep: O God, wees mij zondaar genadig. Daar beled hij de Naam van God. Daar zei hij hetzelfde wat God zei en wat die moordenaar aan het kruis zei: Wij, toch, wij ontvangen straf waardig hetgeen we gedaan hebben, maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan. Daar beled hij de Naam van God. Daar zei hij hetzelfde wat God zei. Ik ben schuldig, maar Hij is rechtvaardig. Hebt u zo God in uw leven ook wel eens rechtvaardig verklaard en de Naam des Heeren beleden? O, het is gemakkelijk voor degenen, die in waarheid voor Gods aangezicht staan, die door de Heilige Geest daartoe gedreven worden, gelokt worden, getrokken worden. Dan hebben we geen groter vreugde, dan die Naam te belijden en die Naam ook aan te roepen. En in al onze woorden en werken, staat er, die Naam van God te prijzen. Dan is het de ademtucht van onze ziel, dan is er geen groter vreugde, dan Zijn Naam te mogen belijden, want Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen, men loov' Hem vroeg en spâ; de wereld hoor' en volg' mijn zangen. Met Amen, Amen na. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.